

BAR

Andreu Ballús Santacana

L'home que hi ha assegut a l'esquerra de la primera taula a la dreta remena un cafè amb llet. Mou la cullera intermitentment; un parell de voltes en el sentit de les agulles del rellotge, tres o quatre en sentit contrari... Ho fa perquè li agrada portar la contrària. Des de ben petit que sol fer coses com aquestes, coses sense sentit només per dur la contrària; i això, és clar, fa que molta gent el consideri (no sense certa raó) un torracollons. Per això ha deixat un dels dos sucres al platet: perquè li fan ràbia les coses dolces, que li recorden les possibles xicotetes que es va perdre a la universitat per la seva fama d'insuportable. Tot i això, si pren un cafè amb llet en comptes de, per exemple, un cafè sol, és perquè un home amarg, allò que se'n diu un home amarg, no ho és pas. De fet, la noia que seu al seu costat i parla amb ell sobre l'esport local està convençuda que rere aquella façana distant i aquella barba s'amaga un nen tendríssim. Un nen al qual li costa d'expressar les seves emocions, i que necessita algú com ella (pacient, benhumorat, subtil) que l'ajudi a fer-ho. No ho fa perquè estigui interressada en ell com a home; si li preguntessin què sent

per ell, deixaria ben clar que el seu interès és purament altruista, que si prova d'ajudar-lo és perquè li sabia greu que una persona amb un fons tan bo és convertís en un vell amargat només perquè ningú ha sabut prestar-li prou atenció. És clar que si digués això, el noi que seu al seu davant, marginat de la conversa, i que li pren quan no mira glops de coca-cola se li tiraria al coll: està convençut que ella se sent atreta per aquell energumen barbut, perquè ha tingut ocasió de comprovar que les noies de la seva edat es tornen boges pels homes més grans, sobretot si es fan els distants. El que li fa més ràbia és que l'hagi convençut per quedar-se a fer un cafè amb ells; ell ja ha provat de escapar-se'n dient que no tenia diners per prendre res i que, a més, portava tres cafès en dues hores, però al final l'ha enredat perquè es quedés. I mentre pren de l'ampolla d'ella el dotzè glop de coca-cola, cada cop més nerviós perquè duu massa cafeïna a sobre i perquè en trenta-cinc minuts ningú li ha dirigit la paraula, es pregunta si val la pena rebaixar-se tant darrere d'aquella bleada que només pensa en ell quan no troba ningú més.

* * *

L'home sol de la taula de l'esquerra sabia què respondre-li si, mentre se'l mira amb posat malenconiós, li llegís els pensaments. Té gairebé tantes històries amb dones a la memòria com cabells blancs al cap, i això són un munt d'històries i un munt de dones. Però els seus ulls cansats no tenen el poder de llegir els pensaments d'altri, i aviat es giren cap a la porta per veure si arriba el seu nebot, que ja fa mitja hora tard. Li estranya que faci tan tard, perquè sap que li vol demanar diners, i no li convé fer-lo esperar massa..., tot i que (a qui vull enganyar —pensa—) el seu nebot

sap que l'esperarà i que acabarà deixant-li els diners com fa sempre. I ho farà perquè ha fotut la pota massa vegades en cinquanta-set anys i ja se n'ha cansat: només vol treure's de sobre els maldecaps de manera que ningú li pugui retreure res, i acabar de prendre's la seva cervesa amb tranquil·litat.

* * *

El jove que seu a l'esquerra de la segona taula a la dreta es faria un tip de riure si sabés això; ell, que viu d'entaforar maquinàries inútils a petites i mitjanes empreses, sap que no s'han de barrejar els diners amb les filosofades si no és per vendre el producte. Perquè els diners, si bé no donen la felicitat directament, ajuden bastant a aconseguir-la. Per exemple, ell està convençut que la rossa espectacular que pren un gelat al seu costat no hauria accedit a sortir amb ell si no sabés que està "forrat" de pasta. I té tota la raó; a la rossa el que li ha fet gràcia d'ell són els diners. No exactament perquè sigui una interessada: és que a casa li van ensenyar, des de ben petita, a diferenciar entre un bon partit i un pòtol. Un dels seus criteris de selecció preferit és la roba: un pòtol mai vesteix Giorgio Armani. Algú que vesteix Giorgio Armani ha de tenir classe i molts diners. I quan un noi jove té molts diners no és pas per casualitat. Els diners no s'acumulen sols; cal un esforç continuat i conscient, un treball metòdic que només pot ser dut a terme per algú amb voluntat de ferro i caràcter emprenedor.

* * *

Els adolescents grenyuts que s'empassen una cervesa rere l'altra a la segona taula a l'esquerra no pensen com la rossa; ells tenen la seguretat que per arribar a fer-se ric no-

més cal ser un fill de puta consagrat i aprofitar-se de tothom que se t'acosti. També es pot arribar a ser ric triomfant amb un grup de *heavy metal*, però això és summament difícil tenint en compte la gran quantitat de guitarristes ultraràpids i malabarístics que ja hi ha al mercat. Guitarristes, aquests, dels quals ells coneixen bé l'obra; no es cansen de demostrar-ho comentant contínuament com n'és de difícil tal solo o tal *riff* de tal cançó de tal disc. Això avorreix enormement la noia que s'ha assegut amb ells mentre espera que arribin les seves amigues perquè no coneix ningú més i no li agrada seure sola. A més, esperava il·lusament poder descobrir alguna cosa interessant sobre la vida personal dels quatre al·lucinats que seuen amb ella; i és que ella, tot i que no ho reconeixeria mai, és xafardera de mena. Per això queda cada tarda aquí amb les seves amigues; no perquè es senti realment part del grup (de fet pensa que són unes impresentables), sinó perquè sempre tenen notícies suculentos per explicar. La noia xafardera es distreu mirant la gent de les altres taules: l'home barbut que es fa l'estret amb una noia més jove davant d'un altre pretendent cada cop més incòmode, el vell que mira constantment cap a la porta, el jove atractiu que fa veure que escolta el que li diu una rossa amb pinta de bleda...

* * *

Per què no es fixa en l'home calb que seu a taula del fons? Per què l'home calb mira constantment a dins d'una cervesa buida? Per què seu sol? Què diu entre dents amb veu inaudible? Per què fa cara de no haver dormit? Per què fa un somriure amarg de tant en tant? Què pensa quan ho fa? Per què és allà assegut? Qui és l'home calb que seu a la taula del fons amb posat trist?